

РЕШЕНИЕ

№ 746

гр. София, 03.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-VI-B, в закрито заседание на трети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Цвета Желязкова

Членове: Елена Радева

Цветанка Бенина

като разгледа докладваното от Цветанка Бенина Въззивно гражданско дело № 20211100513350 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 274 ГПК.

Образувано е по частна жалба на Ц.В. М. срещу разпореждане от 16.09.2021 г. на ЧСИ Р. Г.-Ч., с което е постановен отказ за прекратяване на производството по изп.д.№ 20189250402068. В жалбата си излага доводи за неправилност и незаконосъобразност на атакуваното действие на съдебния изпълнител, като твърди, че в периода м. 12.2018г. – м. 12.2020 г. не се били предприети действия по изпълнението от страната на вискателя, поради което е настъпила перемпция. В този смисъл съдебният изпълнител неправилно е приел постъпването на суми за погасяването на дълга през този период, като жалбоподателят твърди, че плащанията са били извършвани след изтичането му. Отказът на съдебния изпълнител да прекрати производството е довел и до незаконосъобразно запориране на имущество на длъжника и впоследствие разпределение на суми през 2021 г. Моли атакуваното разпореждане на ЧСИ да бъде отменено, като бъдат признати за недействителни извършените през 2021г. действия в хода на принудителното изпълнение. Моли да му бъдат присъдени сторените разноси във връзка с производството по жалбата.

По делото е постъпил писмен отговор от насрещната страна по жалбата – „А1 Б.“ ЕАД, в който оспорва същата, като счита за неоснователна. Оспорва да са налице предпоставките за настъпването на перемпция.

На основание чл. 436, ал. 3 ГПК са депозирани мотиви по жалбата от ЧСИ Г.-Ч., в които поддържа, че не са налице предпоставките за прекратяване на изпълнителното

производство поради настъпила перемпция, като твърди, че в хода на изпълнението са били извършвани непрекъснато действия, включително и от съдебния изпълнител, с оглед овластяването му по реда на чл. 18 от ЗЧСИ. Излага доводи, че хипотезата на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК е приложима при явно дезинтересиране от страна на вискателя от изпълнителния процес.

Съдът, като взе предвид изложеното в жалбата и становищата по нея и като обсъди материалите по делото, включително и съдържащите се в преписката по изпълнителното производство, намира за установено средното от фактическа и правна страна.

Жалбата предмет на разглеждане в настоящото производство се явява процесуално допустима, депозирана в установения срок за това и от лице, разполагащо с правен интерес от обжалване, като атакуваното действие на съдебния изпълнител попада сред изрично изброените подлежащи на съдебен контрол в нормата на чл. 435 ГПК.

Разгледана по същество жалбата се явява и основателна по следните съображения:

Видно от преписката по приложеното изпълнително дело, била е депозирана молба от длъжника Ц.М. с вх. № 06908/30.08.2021г., в която е заявил искане за прекратяване на производството по принудително изпълнение, на основание разпоредбата на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК.

С разпореждане от 16.09.2021г. на ЧСИ е оставено без уважение искането на длъжника за прекратяване на производството на заявеното от него основание. В мотивите си съдебният изпълнител е приел, че в посочения от длъжника период на настъпилата перемпция, е било извършено плащане.

Прекратяването на изпълнителното производство при наличието на предпоставките на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК настъпва по силата на закона, като актът на съдебния изпълнител за прекратяване на производството има само констативно значение, а извършваните след прекратяването на производството действия по изпълнението се считат за невалидни. При това положение и с оглед предоставяне защита от неоснователно засягане имуществената сфера на длъжника чрез действия по принудителното изпълнение, същият разполага с правен интерес да поиска прекратяването на производството чрез нарочен акт на съдебния изпълнител. Още повече, че на основание чл. 433, ал. 3 ГПК, при прекратяване на изпълнителното производство, съдебният изпълнител дължи вдигане на наложените възбрани и запори върху имуществото на длъжника.

Съгласно разпоредбата на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, изпълнителното производство се прекратява с постановление, когато вискателят не поиска извършването на

изпълнителни действия в период от две години. В съдебната практика е прието, че за настъпването на перемпцията по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК са приложими правилата относно погасителната давност на подлежащото на принудително изпълнение вземане. Същински изпълнителни действия са предприетите по инициатива на вискателя, приложими и по отношение на института на погасителната давност, а именно - насочването на изпълнението чрез налагане на заповор или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещь, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото СИ е длъжен да го приложи, но по изричната законова разпоредба давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.

Видно от приложената преписка по изп.д. № 20189250402068 по описа на ЧСИ Р. Г.-Ч., рег. № 925 на КЧСИ, първите същински действия по изпълнението са изпращането на заповорни съобщения до „Банка Пиреос Б.“АД и „ЦКБ“АД, в които било установено притежавани от длъжника сметки, като и двете съобщения са с изходящ номер от 13.12.2018 г. и получени от банките на следваща дата. Изпратено е и заповорно съобщение от 13.12.2018г. до „Р.“ЕАД за налагане на заповор възху трудовото възнаграждение на длъжника. От значение при преценка извършваните в периода на перемпция действия по изпълнението е датата на изпращането на заповорните съобщения, като без значение е дали по сметките са налични средства, както и датата на получаването на заповорното съобщение. В този смисъл, от значение е предприемането на самото действие по реализиране на изпълнението.

Видно от приложения Протокол за извършено разпределение от 06.08.2021г. по изпълнителното дело, отразено е извършено плащане от длъжника на 02.07.2021 г. в размер на 489.74 лв.

Последващите действия по изпълнението са налагането на заповорни съобщения до „А.“АД – работодател на длъжника, както и банката, в която са били открити банкови сметки на негово име – „Банка ДСК“ЕАД, с изходящ номер при ЧСИ от 17.08.2021г.

При така възприетата фактическа обстановка съдът приема за установено, че между двете действия по изпълнението, а именно – налагането на заповорите възху

наличностите по банковите сметки на длъжника – на 13.12.2018г. и извършеното от него плащане от 02.07.2021г. е изтекъл период повече от две години, поради което към 14.12.2020 г. е настъпило прекратяване на изпълнителното производство по силата на закона.

При това положение жалбата се явява основателна, като следва да бъде постановена отмяна на атакуваното разпореждане.

По разноските в настоящото производство:

При този изход на делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на жалбоподателя следва да се присъдят разноси в настоящото производство в общ размер на 73 лв., от които за заплатена такса за администриране на жалбата от ЧСИ - 48 лв. и държавна такса за обжалването - 25 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Ц.В. М. разпореждане от 16.09.2021 г. на ЧСИ Р. Г.-Ч., с което е постановен отказ за прекратяване на производството по изп.д.№ 20189250402068.

ОСЪЖДА „А1 Б.“ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление – гр. София, ул. *****, да заплати на Ц.В. М., ЕГН*****, със съдебен адрес – гр. София, ул. „***** ***** на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 73 лв. – съдебни разноси.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____